

TANSSIVA TULILINTU

kirjoittanut

Mika Oja

Vuoriston keskellä on suuri määrä tuhkaa levinneenä tasaiseksi matoksi kahden vuoren kupeeseen. Eilen siinä vielä paloi liekki, suorastaan valtaisa roihu joka oli siellä kuin tyhjästä syntyneenä keskellä karua kivikkoa. Vuorien välissä ujeltava tuuli puhaltaa hiljalleen tuhkaa pois keskellä olevan esineen päältä ja se paljastuu vähitellen. Kun tuhka on hälvennyt, kaiken keskellä on yksi suurikokoinen muna, väriltään marmorinvalkea jossa on vivahteita keltaisesta. Kuluu aivan pieni hentoinen hetki ja kuori raksahtaa rikki vienon rasahduksen saattelemana. Halkeamasta kohoaa valonsädeitaivaaseen ja hitaasti se leviää halkaisten koko munan. Pieni tulen värinen linnunpoikanen räpyttelee herättyään pieniä siivenalkujaan ja päästää ensimmäiset äänensä maailman kylmyyden koskettaessa kehittymätöntä höyhenpeitettä.

Tyttö istuu luokkahuoneessa muiden joukossa. Hän istuu yksin ja hiljaa, vaikka opettaja ei ole vielä saapunut luokkaan. On perjantai ja muut luokan oppilaat suunnittelevat vain viikonlopun juhlímisia, joista tämä tyttö ei ole ollenkaan kiinnostunut. Ja vaikka hän onkin aika sievän näköinen pitkine eloisine hiuksineen ja viattomine kasvoineen, hänestä eivät muut ole kovinkaan kiinnostuneita – hän ei halua olla kuten he. Tyttö vain huokaa hiljaa kuunnellessaan muiden juttuja juhlímisesta – alkoholista, tupakasta ja toisesta sukupuolesta. Perjantai ja maanantai, ne päivät hän on aina yhtä yksinäinen, sillä vaikka muut tytöt muina päivinä ovat mukavia, viikonloppu tekee heistä jotenkin ankeita.

Hän vain odottaa, että opettaja tulisi pian luokkaan eikä enää tarvitsisi kuunnella muita. Tunnilla tulisi olemaan kuitenkin levotonta, sillä kyseessä oli päivän viimeinen tunti ja opettaja ei ollut koulun parhaita kurinpitäjiä. Tällä kertaa hän ei jaksanut seurata katkonaista opetusta, vaan uppoutuu piirtämään kirjan sivulle kuvaa suuresta palavasta linnusta, josta oli lukenut pienempänä satuja.

Oppitunnin jälkeen tyttö kävelee pitkin koulun käytävää, missä kaikki ryntäilevät viikonlopun viettoon. Hän ottaa takkinsa, laittaa kengät jalkaansa ja suuntaa ulos pääovesta. Ulkona tytön katse kiertele toisissa. Hieman sivummalla poikaporukka polttaa tupakkaa tärkeän näköisenä, vaikka he tietoisesti tuhoavat elämänsä, syövät sitä hitaasti pois ja muuttuvat oikeasti vain enemmän osaksi harmautta. Seinustalla joku onnellinen pari antaa toisilleen suudelmia jotka maistuvat korkeintaan tuhkalta. Ei, ei edes tuhkalta sillä tuhkassa on lupaus paremmasta kasvusta tulevaisuudessa. Ei, näistä suudelmista ei milloinkaan kasva mitään, siitä tyttö on aivan varma katsoessaan inhoten moista nuoleskelua. Lopulta hän vain kääntää katseensa maahan ja toivoo, että jalat veisivät hänet nopeasti pois koulun pihasta.

Jossain todella paljon kauempana, todellisuuden toisella puolella suuri lintu kohottaa ylvään katseensa vuoren laelta. Sen sulat ovat suorastaan majesteettillisen juhlavia liehuessaan tuulessa. Punaisten, keltaisten ja oranssien sulkien sekoitus näyttää liikkeessä liekeiltä, aivan kuin linnun siivet olisi tehty elävästä tulesta. Se kohentaa pyrstöään ja levittelee siipiään kunnes näyttää linnun muotoiselta liekkipatsaalta juuri hetkeä ennen kuin kohoaa siipiensä varaan ja liihottaa taivaan ääriin.

Kotimatalla vielä joku hieman läheisempi kaveri tulee kysymään tyttöä mukaansa jonnekin, ei hän kuunnellut kovin tarkkaan minne. Hän vain hymyilee hieman, ettei vaikuttaisi liian tylsältä, ja pudistaa vain sitten päätään ja sanoo ”ei”. Hymystä on aitous kaukana, se on olemassa vain miellyttääkseen toista. Näin se on aina, ja joka kerta tyttö miettii miksi edes vaivautuu näyttämään ystävälliseltä näitä tylsänharmaita luokkatovereitaan kohtaan.

”Milloin ne oppivat?” hän kuiskaa itsekseen toisen tytön lähdettyä jatkamaan

kulkuaan pitkin katua. Hänen oma matkansa jatkuu suoraan kotiin, kukapa nyt haluaisi olla kaupungilla perjantaina. Ei siellä ole mitään kiinnostavaa, vain hukkaan heitettyä elämää kadut täynnä.

Kotona ei ole vielä ketään. Vanhemmat tulisivat vasta parin tunnin päästä joten tyttö ehtii haaveilemaan. Heti kotiin päästyään hän katoaa huoneeseensa ja heittää tylsät arkivaatteet päältään sängylle lojumaan. Omasta puolestaan hän voisi heittää ne vaikka ikkunasta ulos, mutta äidin mielestä koulussa ei saa näyttää liian erikoiselta. Hän kaivaa kaapistaan rakkaimmat vaatteensa, balettihameen kenkineen, ja pukee ne päälleen. Tanssiminen merkitsee hänelle paljon, se on kuin haavemaailma jossa saa olla kaunis ja liikkua kauniisti ilman että kukaan häiriintyy. Vuosi sitten hän lopetti harjoituksissa ja esiintymisissä käymisen opettajan suureksi pettymykseksi, mutta joka iltapäivä hän jatkaa harjoittelua itsekseen ja esiintyy rakkaimmalle yleisölleen, haavemaailmalleen. Ei hän koskaan pitänyt muiden ihmisten edessä tanssimisesta, sen takia hän lopettikin. Toinen syy oli se, että koskaan ei saanut tanssia juuri kuten tahtoi vaan aina oli seurattava kaavaa ja perinnettä.

Tyttö astelee peilin eteen. Peili on hankittu hänelle silloin kun hän aloitti joskus paljon pienempänä, suloisena pikkutyttönä. Hän aloittaa kuten aina, muutamalla kevyellä askeleella koettaakseen jalkojaan. Liike on sulavaa ja kaunista, mutta tätä sulokkuutta ei kukaan ollut näkemässä. Jokainen askel ja liike on hänen omansa, ne ovat kuvioita hänen unelmistaan ja haaveistaan, ei niitä ole kukaan suunnitellut. Hän ei tanssi minkään olemassa olevan musiikin tahtiin, hän kuvittelee senkin. Lyhyen totuttelun jälkeen tyttö uskaltaa jälleen sulkea silmänsä ja siirtyä kauemmas todellisuudesta.

Lintu laskeutuu kukkakedolle sillä se on kuullut kutsun. Kutsuja tanssii kauniiden kukkien keskellä valkoiseen läpikuultavaan harsoon verhoutuneena vailla minkäänlaista häpeää. Hänen runsaat hiuksensa liehuvat villisti ympärillä ja elävät mukana askelissa suorastaan lumoavasti. Liikkeet ovat kauniita ja sulavia luonnon säestäessä niitä hyvin hiljaa. Omalta paikaltaan, suuren kiven päältä valtava lintu katselee tyttöä rakastavin silmin ja ojentelee siipiään ilmaan, mutta ujostelee aivan liikaa lähestyäkseen tuota enkelin kaltaista tyttöä.

Tytön herätyskello soi. Se soi aina muutaman minuutin ennen äidin kotiintuloa. Paluu todellisuuteen on aina yhtä ikävä, kun lintu pudottaa sulkansa ja ei enää kykene lentämään vapaana. Liekki sammuu silmistä ja siivistä hiipuen, jättäen taaksensa vain harmaan totuuden. Tyttö huokaa raskaasti ja riisuu rakkaimmat vaatteensa sekä laittaa ne siististi kaappiin kuin niitä ei olisi koskaan käytettykään. Äiti ei saa koskaan tietää, jos äiti tietäisi hän painostaisi tytön takaisin yleisön eteen, missä tanssikin on vain viihdettä elämäänsä kyllästyneille ihmisille. Tyttö ei tahdo olla kaunis muille, hän tahtoo olla kaunis haaveissaan. Hän huokaa uudestaan pukiessaan kouluvaatteita uudestaan päälleen. Niissä koko maailma tuntuu raskaalta ja ahdistavalta, sellaiselta jossa jokainen päivä on taistelua kahden tunnin vapauden tähden.

Ruokapöydässä seuraa tuttu keskustelu, jonka kuulemiseen tyttö on kyllästynyt jo kauan sitten, mutta äiti ei anna periksi millään. Kotona tyttö ei hymyile, sillä täällä hän ei halua edes yrittää miellyttää ketään.

”Etkö sinä tänäkään viikonloppuna ole menossa mihinkään?” äiti tiedustelee aivan kuten viime viikolla samaan aikaan. Tyttö ei edes jaksa vastata sanoilla, ainoastaan pudistaa päätään ja jatkaa ruokansa syömistä.

”Kyllä sinun pitäisi liikkua jo ikäistesi seurassa ulkona...” äiti aloittaa saman saarnan joka on kuultu ja kuultu, uudestaan ja uudestaan. Aivan kuin äiti haluaisi tyttärensä tekevän jotain mitä itse ei enää voi.

”Joo joo, kuultu on jo!” tyttö tiuskaisee takaisin, iskee juomalasin pöytään ja nousee äkäisesti tuoliltaan. Näлкä katosi noiden sanojen mukana saman tien. Keittiön ovi paukahtaa heti pian kiinni kovaäänisesti ja tyttö astelee ripein askelin eteiseen. Hän nappaa takkinsa naulakosta, pudottaen samalla pari muuta, laittaa kengät jalkaansa ja lähtee ovesta ulos myrskyn lailla, pelästyttären juuri töistä tulleen perheen isän.

Hetken päästä tyttö kävelee jo rauhallisemmin pitkin hiekkatietä. Hän on ollut tyytyväinen perheen syrjäiseen asuinpaikkaan, josta muut tytöt ovat aina sanoneet vain ”Kuinka sä oikein jaksat asua siellä korvessa?”. Täällä hänen ei tarvitse heti ovesta astuttuaan nähdä

kaupunkimaailman ankeutta, vaan vastassa on metsän vihreys. Sekin on vain nyt lakastumassa, lehdet muuttavat hiljaa väriään vihreästä punaiseksi ja keltaiseksi, tulen väreiksi. Tyttö pitää syksyn väreistä kesää enemmän, mutta ei milloinkaan voi olla ajattelematta sitä kuinka se kaikki pian kuolee ja kuihtuu pois, aivan kuten hän itse jos vielä joutuu kauan asumaan tässä samassa elämässä.

Tyttö katselee lintuja kulkiessaan tietä pitkin osittain kävellen, osittain tanssien. Jos jokin häntä syksyssä ahdistaa lakastumistakin enemmän, niin sen täytyy olla lintujen lähteminen. Niiden katselu palauttaa hänen mieleensä tuon sadun tuhkasta nousevasta linnusta, joka muutti hänen maailmansa niin kovin kauniiksi, vaikkakin vain haaveissa.

Aina hän päätyy lintuja katsomaan. Täällä, keskellä ei mitään, hän uppoutuu haaveisiinsa uudestaan ja toivoo että saisi tanssia rauhassa kotonaan. Ahdistavat arkivaatteet eivät salli hänen liikkua kuten tahtoo. Kesällä hän vielä saattoi mennä syvemmällä metsään missä kukaan ei katsoisi, riisua kaikki vaatteensa ja tanssia vapaasti luonnon keskellä ja tuntea elävänsä osana sitä – lentää maan pinnassa kuin linnut taivaalla, pitkät hiukset villisti tuulen vietävänä. Vaan ei nyt, syksyn kylmyys ei moista salli ja jos hän tulisi vilustuneena kotiin niin siitä seuraisi aivan liikaa kysymyksiä. Lopulta hän vain istuu masentuneena kannon päällä ja katselee maahan. Näin kävi jokaiselle syksyiselle kävelyllä. Aina hän tahtoi rakastaa syksyä, ihailia sen värejä ja hiuksilla leikittelevää tuulta, mutta lopulta se vain masensi hänet niin, että ei enää haaveillakaan jaksanut.

Kotona olisi vielä ilta elettävänä ja sinne paluu ei houkuttanut. Silmien katse kääntyy uudestaan syvemmälle metsän syvyyksiin. Juuri sen aukion suuntaan, jossa sammal on pehmeää ja kaikki piikikäs loistaa poissaolollaan. Pian tyttö huomaakin jo kulkevansa aukiota kohti puoliksi haaveissaan. Niin, miksi hänen pitäisikään olla vanhempiansa tahdon vanki? Entä sitten jos kysytään liikaa, aina hän voi valehdella. Sopivasti valituilla sanoilla hän on ennenkin selvinnyt, selviäisi varmaan tälläkin kertaa.

Metsäaukio avautuu taas hänen edessään. Tytön sydän hakkaa hieman lujempaa kuin normaalisti ja hän tuntee jännitystä. Kesälläkään hän ei ole tehnyt tätä monesti ja entä jos joku sittenkin sattuu paikalle kun hän tanssii vailla minkäänlaista verhoa?

”Mitä sitten jos saapuukin, ainahan elämässä jotain jännitystä pitää olla.” tyttö sanoo puoliääneen päättäväisesti ja riisuu kengät jalastaan. Riisuttuaan kaiken paitsi lyhythihaisen

paitansa ja alusvaatteensa hän pysähtyy jälleen epäröimään. Nämä vaatekappaleet eivät oikeastaan haittaisi liikkeitä, joten miksi hän ottaisi ne pois? Tyttö kääntyy katsomaan maassa lojuvaa vaatekertaansa ja irvistää sen rumuudelle, ahdistavuudelle. Ajatellessaan kuinka kamalalta jäljellä olevat vaatteetkin näyttävät hänen päällään, tyttö riistää viimeisetkin verhoavat kankaat yltään kuin vapauteen raivolla pyrkivä eläin. Syksyn kylmä tuuli puree paljaaseen ihoon aivan kuin olisi kade sen pehmeästä kauneudesta. Kuin siipiensä suojaan kätkeytyvä lintu, tyttö puristaa käsivartensa vartaloon vasten kylmyydestä täristen. Ei, ei, siipiensä suojaan kätkeytyvä lintu ei lennä, eikä tyttöäkään voi tanssia jos vain värisee. Päätäväisesti hän irrottaa käsivartensa vartalostaan ja levittää ne sivuilleen aivan kuten lentoon lähtevä lintu levittäisi siipensä. Muutama askel aloittaa kauniin tanssin, jonka pyörteissä ilman koleus katoaa kauas todellisen maailman kanssa ja kylmä tuulikin tuntuu hyväilevältä rakastajalta.

Lintu on jälleen löytänyt tytön. Tämän tanssissa on entistä enemmän tunnetta ja linnusta tuntuu aivan siltä kuin tyttö katsoisi häntä kutsuvasti päin kääntyessä sopivaan suuntaan. Harsoon verhotun olennon liikkeissä on jotain viattoman viettelevää ja pian lintu kohottautuu siivilleen näyttäen ilmassa lepattavalta liekiltä. Se laskeutuu tytön lähelle ja liittyy tanssiin omalla tavallaan, käyttäen siipiään kauniisti samaan tapaan kuin tyttö käyttää käsiään. Linnun tulinen pyrstö vetää eloisuudessaan vertoja tytön villoille hiuksille seuratessaan linnunjalkojen kepeitä liikkeitä. Tanssin pyörteissä tytön käsi löytää linnun siiven ja niiden välinen kosketus on lämmin kuin keskikesän aurinko tai liekit joista tämä lintu on syntynyt. Tytön toinen siro käsi laskeutuu linnun kaulalle ja pian hänen tanssinsa loppuu linnun suurten siipien suojaan.

Maanantaina tyttö makaa sairaana vuoteessaan. Häntä ei kaduta ollenkaan, vaikka nyt päätä särkee julmasti, kurkusta ei lähde ääntäkään, koko ruumis palelee ja viikonlopun ajan sai kuulla saarnaa ja kysymyksiä. Kouluun ei ainakaan tarvitse mennä ja vanhemmatkin ovat menneet töihin, joten tänään häntä ei kiusaa mikään. Ei joudu kuuntelemaan muka mahtavia viikonlopun tarinoita koko päivää eikä kuuntelemaan ivaavia kommentteja.

Tyttö nousee sängystään. Mikään ei estäisi häntä tänään, oli tanssittava vaikka henki

meni. Hän astelee kaapin luokse ja avaa sen. Eläessään ei tyttö ollut näyttänyt niin kauhistuneita kasvoja kuin tällä nimenomaisella hetkellä, huomattessaan että hänen rakkaat vaatteensa olivat poissa. Äiti oli kai heittänyt ne pois, tarpeettomina. Peili sentään oli jäljellä ja tyttö kääntyy katsomaan itseään. Hän näyttää surkealta seistessään siinä tylsän suorassa yöpuvussaan, flunssaiset kasvot vailla mitään sulokkuutta ja jäsenet vain elottomina roikkuen. Silmistä vierähtävä kyyneleet vain lisäävät kuvajaisen surkeutta, sillä se näyttää juuri niin onnettomalta kuin työstä tuntuu.

Hän lähtee kiireisin askelin kohti pesuhuonetta, taistellen koko matkan itkua vastaan ja pitäen kiinni toivosta raivokkaasti. Kuumeen aiheuttama huimaus horjuttaa tytön askeleita, kun sirot jalat kantavat häntä läpi talon. Päästyään perille tyttö penkoo pyykkikoria raivon vallassa, heitellen ankeita vaatteita ympäri huonetta vihaisena, mutta toivo katoaa vaate vaatteelta kun jokaisen alta paljastuu vain lisää ankeutta. Korin tyhjettyä tyttö vajoaa polvilleen ja antautuu hysteriselle, epätoivoiselle itkulle. Hän vapisee, osittain raivosta, osittain suunnattoman murheen voimasta ja kyyneleet valuvat avoimena virtana pitkin sileitä poskia ja kuten hänen maailmansakin, on tyttö itsekin menettänyt kaiken kauneutensa.

Jäsenet täristen hän nousee ylös vähäisen päättäväisyyden voimalla ja kulkee hitaasti keittiöön. Huoneesta tulee jotenkin mieleen äiti. Äiti, joka ei koskaan ole tukenut tytärtään tämän unelmissa eikä selvästikään rakastanut tyttöä. Äiti, joka heitti tytön elämän pois. Milloinkaan ei tyttö voisi antaa äidille anteeksi, eikä hän haluaisi nähdä tuota kamalaa ihmistä enää milloinkaan. Hetken aikaa punoittavat silmät harovat keittiötä etsien ja etsien, mutta mitään ei löydy. Pää painuksissa tuo yöpukuun verhoutunut surkea olento horjuu olohuoneeseen katsoakseen sieltäkin. Siellä hänen katseensa osuu vanhaan luokkakuvaan sekä sen vieressä olevaan kaverikuvaan parin vuoden takaa. Kuvassa he kaikki hymyilevät, mutta tyttö muistaa todellisen ilmeensä – hän on vaivautunut. Kaverit olivat vain loppujen lopuksi olleet jotain, joiden kanssa kouluaika kului hieman nopeammin, eikä heistäkään kukaan olisi voinut ymmärtää mitään mistään ja heidän tunkeilunsa tytön maailmaan oli ahdistavaa. Hetken mielihohteesta tärisivät sormet tarttuvat kuvaan ja heittävät sen seinään lasinhelähdyksen saattamana kun kehys särkyy ja kuva leijuu hitaasti lattialle. Särkynyt, aivan kuten hän itse.

Tyttö kiiruhtaa vielä sinne tänne, lopulta juosten ympäri talon huoneita kunnes kuume

vie jalat ja hän vain kaatuu eteisen lattialle kuin eloton riepu. Siinä hän makaa pitkän hetken murheen ja raivon vallassa ja koettaa kynsiä itseään pakottaakseen jalkansa toimimaan. Lopulta kynnet uppoavat ja pieni verinoro valuu tytön pohkeesta. Sitten hän nousee kivun voimalla ylös kömpelösti kuin haudasta kohoava ruumis. Ulkoa hän ei ole vielä katsonut, ehkä se onkin vain pyykkinarulla kuivamassa. Hetken aikaa katse pysähtyy naulakkoon tytön takin kohtaan, mutta sitten hän vain pudistaa päätä itselleen ja avaa ulko-oven päättäväisesti.

Kasvoilla ei ole yllätystä, järkytystä tai muutakaan uutta tunnetta, sillä tyttö ei oikeastaan edes odottanut näkevänsä elämäänsä enää. Kuitenkin hän jatkaa, paljain jaloin märässä ruohikossa. Ulkona sade piiskaa armottomasti ja pian tyttö on aivan läpimärkä – hänen kauniit hiuksensa liimautuvat selkään ja aiemmin miellyttävän ilmava yöpuku kaikkialle ruumiiseen ahdistelevasti. Syksyn kylmyys alkaa tosissaan purra märkään ihoon kostoksi valtakuntaansa tunkeutumisesta vailla soveliasta pukeutumista. Tyttö ei välitä, hän ei tunne kylmää ja jatkaa vain vettä valuen kohti pihatien päätä. Siellä on viimeinen mahdollisuus, vielä yksi roskalaatikko. Hän taistelee avatakseen kannen, mutta kuume, kylmä ja sanattoman suuri murheellisuus ovat vieneet ruumiista kaiken voiman. Lopulta hän saa kannen auki ja huomaa laatikon olevan tyhjä. Ei mitään.

Tytön katse kääntyy kohti hiekkatietä. Hän voisi karata kotoa, ja hän pitää ajatusta hetken miellyttävänä. Niin, hän voisi karata, mutta mitä sitten? Sama kylmänharmaa todellisuus odottaisi häntä kaikkialla eikä unelmista olisi tietoaakaan. Parhaassa tapauksessa hän paleltuisi hengiltä tai kuolisi nälkään, eikä hän edes halua ajatella muita vaihtoehtoja. Ja silloin ajatus iskee tytön mieleen kuin valo taivaasta. Niin, miksi hän eläisi, kun kuolema voisi avata portit ikuisen haavemaailmaan?

Täynnä uutta tarmokkuutta jalat kantavat tyttöä kohti autotallia. Autotallissa oleva tuhka-astia lukuisine tupakantumppeineen tuo mieleen isän. Isä ei koskaan välittänyt tyttärestään kovin paljoa, eikä tyttö välittänyt isästään. Juuri siksi tyttö piti aina isästä enemmän, eikä isä ainakaan heittänyt hänen elämäänsä menemään. Tässä vaiheessa tyttö on jo päättänyt miten hän lähtisi ja niinpä hän päättäväisin mielin kaivaa tallin perältä kaksi täyttä kanisteria. Kantaen painavia säiliöitä hennoissa käsissään tyttö kulkee hitaasti takaisin kohti taloa, hymyillen hieman omalle nerokkuudelleen.

Sisälle päästyään hän avaa molemmat ja potkaisee toisen kumoon. Paloöljy valuu hitaasti kanisterista ulos eteisen lattialle, imeytyen ensin mattoon ja leviten sitten pidemmälle. Sillä aikaa tyttö kiskoo ihoonsa liimautuneen yöpukunsa yltään, heittää sen nurkkaan ja seisoo hetken paikallaan vettä valuen, melkein toivoen että joku näkisi hänet täydessä kukassaan - kauneuden jonka vaatteiden huntu kätkee allensa. Viimeisetkin kyyneleet pyyhittyään tyttö hymyilee ja nostaa toisen kanisterin käsivarsilleen. Haju ei miellytä häntä, mutta päätös kylpeä tuossa paloherkässä nesteessä pitää. Kun raskas neste valuu hitaasti tytön tasaista ihoa pitkin maata kohden hän kurottaa hattuhyllylle jonne isä on jättänyt tulitikkurasian. Vailla pienintäkään epäröintiä hän raapaisee tikun ja heittää sen maahan, eteisen matolle.

Liekit nielaisevat nopeasti koko eteisen ja sytyttävät tytön tuleen. Liekkien polte ei satu ollenkaan, kuumuus ei ahdistaa, sillä tyttö vain tanssii, silmät suljettuna. Tämä olisi hänen viimeinen tanssinsa tässä maailmassa, kauniimpi kuin yksikään tanssi. Milloinkaan tyttö ei ollut näyttänyt niin eloisalta ja kauniilta kuin nyt, liekkien nuollessa hänen ihoaan ja tanssiessa hänen hiuksissaan. Hän on tanssiva tulilintu, joka aamun koitteessa heräisi henkiin tuhkasta, omaan haavemaailmaansa.

Kaksi onnellista tulen kaltaista lintua lentää sinisen taivaan halki. Toinen on vasta syntynyt tuhkista jotka tytön liekeistä jäivät hänen palaessaan läpi yön. Kaunis pari katsoo toisiaan ja maailmaa jonka ne ovat toisilleen luoneet. Mikään maallinen ei kosketa heitä sillä murheet on haudattu tuhkaan josta kasvaa uusi elämä, tarkoitettu heille molemmille.